

Warszawa, dnia 2 listopada 2004 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO LEGISLACYJNE

Opinia

do ustawy o ratyfikacji Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzonej w Brukseli dnia 26 lipca 1995 r., Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Dublinie dnia 27 września 1996 r., Protokołu w sprawie interpretacji w trybie orzeczenia wstępnego przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 29 listopada 1996 r. oraz Drugiego Protokołu do Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., sporządzonego w Brukseli dnia 19 czerwca 1997 r.

Proces gospodarczej konsolidacji Państw Członkowskich Unii Europejskiej oraz utworzenie wspólnego rynku spowodowały powstanie nowych form przestępczości wymierzonej w interesy finansowe Wspólnot. Zorganizowane grupy przestępcze, często o zasięgu ponadnarodowym, wykorzystywały do swojej działalności legalnie funkcjonujące procedury dystrybucji środków pieniężnych w ramach Unii.

Konwencja wraz z Protokołami, będące przedmiotem ratyfikacji, mają zapobiegać uszczuplaniu zasobów finansowych Unii Europejskiej przez podmioty w jakikolwiek sposób zaangażowane w uzyskiwanie i przekazywanie wspólnotowych środków budżetowych.

Aby osiągnąć swój cel, Konwencja w szczególności:

- 1) wprowadza definicję oszustwa,
- 2) przewiduje karalność postaci stadialnych i zjawiskowych przestępstwa oszustwa,
- 3) określa zasady odpowiedzialności karnej osób zarządzających przedsiębiorstwami,
- 4) reguluje kwestie związane z ekstradycją i ściganiem,
- 5) wskazuje tryb rozstrzygania sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi w zakresie stosowania Konwencji,
- 6) uznaje regułę "*ne bis in idem*",
- 7) określa zasady jurysdykcji w sprawach przestępstw, o których stanowi Konwencja.

Konwencja zobowiązuje Państwa Strony do spenalizowania wszystkich opisanych w niej czynów, zaleca, aby kary przewidziane w prawie krajowym za oszustwo były skuteczne i proporcjonalne oraz przewiduje, że postępowania karne w sprawach o oszustwa na szkodę

interesów Wspólnot będą prowadzone według prawa wewnętrznego. Państwa Strony, których prawo krajowe zakazuje ekstradycji własnego obywatela (zasada taka obowiązuje w prawie polskim), są zobowiązane do objęcia swoją jurysdykcją przestępstwa oszustwa popełnionego przez obywatela na terenie innego Państwa Członkowskiego.

Konieczność ratyfikacji Konwencji wraz z Protokołami wynika z Aktu dotyczącego warunków przystąpienia (...) z 16 kwietnia 2003 r. Zważywszy, że Umowa dotyczy praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji oraz spraw uregulowanych w ustawie, związanie się nią przez Rzeczpospolitą Polską powinno nastąpić w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie (art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji RP).

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Oprac. Maciej Telec